

det var for Huse, der skulde beskyttes, og hvad det var for Huse, der, fordi de havde en anden Oprettelseshensigt, maatte komme udenfor Loven. Denne Forbedring af Loven af 1919 mener jeg er opnaaet. Saa kan man tvistes om, hvorvidt mit oprindelige Forslag var det bedste — jeg var klar over, at der kunde diskuteres om det — eller dette Forslag er det bedste. Grundtanken i mit oprindelige Forslag var, at der i mangfoldige Tilfælde vilde blive Tale om et Skøn, og at det da var rigtigt, at dette Skøn blev foretaget af lokalkendte Mænd, der ganske upartisk kunde bedømme Forholdene. I Udvalget har man imidlertid rejst den Tanke, at der burde være Overensstemmelse med Loven af 1902 vedrørende Fæste-, Leje- og Tjenestehuse, idet man fandt det uheldigt, at der ved Lovgivningsbestemmelser kunde blive Tale om to forskellige Definitioner af Ordet „Lejehus“. Denne Betragtning har for mig været afgørende, idet jeg maatte give Medhold i, at det var ønskeligt, at der var en vis Overensstemmelse i saa Henseende. Derfor har jeg været meget villig til at stille det foreliggende Ændringsforslag, saaledes at det i Fremtiden i alt væsentligt bliver Bestemmelserne i Loven af 1902, som afgør, hvorvidt et Hus er Tjenestehus eller et virkeligt Husmandsbrug, der falder indenfor Loven.

Det andet Formaal for Fremsættelsen af Lovforslaget var at fritage Ministeriet for at være øverste Appellinstans i Sager, hvorom der her er Tvist. Jeg anser det for en væsentlig Forbedring af Loven, at Ministeriet ikke fremtidig skal optræde som en Domsmyndighed. Jeg vil i al Almindelighed anse det for meget uheldigt at lade et Ministerium være dømmende Myndighed. Det har ikke været Ministeriernes Opgave, dertil har vi dels Domstolene, dels i særlige Tilfælde Kommissioner, som fuldstændig objektivt og uafhængigt af de forskellige politiske Bevægelser, der gaar hen over Landet, kan bedømme Sagerne, saaledes at begge Parter, der ønsker at indanke Spørgsmaalet for en saadan Kommission, føler sig fuldkommen trygge og sikre ved at gøre det. Det er ikke af Behagelighedshensyn for Ministeren, jeg mener dette, men fordi det er min Overbevisning; at saaledes er det bedst og rigtigst for alle

Parter. Naar nu denne sidste afgørende Myndighed er henlagt til den saakaldte overordentlige Fæstekommission i Henhold til samme Lovs 1ste Afsnit, saa har jeg heller ikke indvendt noget mod, at de hidtil bestaaende Kommissioner for Landsdelene fortsætter deres Virksomhed. Min Anledning til at foreslaa dem erstattet med Amtskommissioner var den, at naar man ønskede stedkendte Folk til at foretage Skønnet i hvert enkelt Tilfælde, var det bedre at have amtsudnævnte Kommissioner. Jeg har kun haft den Betænkelighed, at Rigsdagen — det maa man være fortrolig med — her kommer til at vælge Medlemmer baade til Underinstansen og til Overinstansen. Det kan være lidt ejendommeligt, og jeg har altsaa ogsaa haft mine Betænkeligheder derved, men jeg har dog ment, at saaledes som Sagen ligger, kan dette meget godt forsvares, og der behøver heller ikke at fremkomme urimelige Forhold i saa Henseende.

Hvorvidt det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ret i, at dette er en uheldigere Affattelse end mit oprindelige Forslag, skal jeg slet ikke indlade mig i Diskussion om. Man kan have mere eller mindre Tro paa, at man ved Hjælp af Paragraffer kan trække Linierne op, saaledes at de i alle Henseender kommer til at virke, som de skulde. Jeg tror nu ikke, det lader sig gøre, Livet kan aldrig passeres fuldkommen ind i Paragraffer, og derfor var det ogsaa min oprindelige Tanke, at der maatte uvildige Mænd til at skønne; men jeg har maattet bøje mig for Ønsket om, at der blev Overensstemmelse, og jeg tror, at saaledes som Loven nu er affattet, vil den kunne bruges i de allerfleste Tilfælde. At der kan blive nogen Uret i ganske enkelte Tilfælde, tør jeg ikke benægte, men jeg tror og haaber, at Loven, saaledes som den nu kommer til at se ud, vil kunne anvendes og anvendes paa tilfredsstillende Maade. Det ærede Medlem Hr. Andreasen udtalte, at Loven udløb 1927. Dette er dog ikke ganske rigtigt. Det hedder netop i den § 18, som ogsaa her er forandret, at Huse paa Landet, der anvendes til Husmandsbrug, og som har et Tilliggende af mindst $\frac{1}{2}$ ha, maa ikke uden Samtykke af den for vedkommende Landsdel nedsatte Kommission nedlægges eller gives i Brug paa anden Maade end i Livsfæste eller i Leje eller